

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565¹

ปวิษฐา ภัทรังษี²

การศึกษาพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี หลักการ และกฎหมายที่เกี่ยวกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ ความเข้าใจในมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง โดยพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง ถูกประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2565 และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 23 มกราคม 2566

โดยการตราพระราชบัญญัตินี้สืบเนื่องมาจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในประเทศไทยในช่วงหลังนี้ ผู้ก่ออาชญากรรมมีพฤติกรรมของความผิดที่รุนแรงขึ้น ขาดความเกรงกลัวต่อกฎหมาย และก่อเหตุโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้เสียหาย หรือความหวาดกลัวของสังคม สาเหตุหนึ่งมาจากผู้กระทำความผิดที่เคยถูกลงโทษจำคุกและพ้นโทษออกมา เห็นช่องทางการพ้นโทษก่อนกำหนด จึงไม่มีความสำนึกในโทษที่ได้รับ ซึ่งเมื่อพ้นโทษออกมาจากเรือนจำผู้กระทำความผิดที่หวนกลับไปก่ออาชญากรรมจะมีทั้งความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน หรือแม้กระทั่งความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง เช่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำความผิดทางเพศกับเด็ก การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส การทำร้ายร่างกายผู้อื่นถึงแก่ความตาย หรือแม้กระทั่งการนำตัวบุคคลไปเรียกค่าไถ่ เป็นต้น ซึ่งเมื่อผู้กระทำความผิดถูกลงโทษจำคุกและพ้นโทษแล้วได้รับการปล่อยตัวสู่สังคมก็มีการติดตามจากเจ้าหน้าที่รัฐบ้าง โดยกระทรวงยุติธรรมได้แต่งตั้งศูนย์เฉพาะกิจเฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน (Justice Safety Observation Ad hoc Center) หรือ JSOC เพื่อเฝ้าระวังผู้ที่เคยกระทำความผิดและพ้นโทษออกมาแล้ว ทั้งนี้ เป็นการติดตามผู้พ้นโทษในคดีเกี่ยวกับเพศ คดีอุกฉกรรจ์ และคดีสะเทือนขวัญ แต่ในการติดตามไม่ได้มีกฎหมายเพื่อใช้บังคับ จึงทำให้การติดตามไม่มีประสิทธิภาพ และไม่ได้ผลในการป้องกันการกระทำความผิด ทำให้ผู้พ้นโทษมีแนวโน้มกลับมากระทำความผิดซ้ำ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายของมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จรล เล้งวิทยา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชรินทร์ เทพสุเมธานนท์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ในความผิดประเภทเดียวกัน หรือความผิดที่มีความใกล้เคียงกัน จึงได้ตราพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ขึ้น

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มีปัญหาทางกฎหมายหลายประการ สรุปได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาการตีความหมายของคำว่า “ความรุนแรง” พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 มิได้บัญญัติเอาไว้โดยชัดแจ้งว่าเป็นความรุนแรงที่กระทำต่อร่างกายเพียงอย่างเดียว หรือความรุนแรงที่กระทำต่อจิตใจ โดยในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ได้มีการบัญญัติบทนิยามของคำต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามพระราชบัญญัติ แต่ไม่ได้มีการบัญญัติบทนิยามของคำว่า “ความรุนแรง” ไว้ ซึ่งการไม่ได้บัญญัติบทนิยามอาจส่งผลกระทบต่อผู้บังคับใช้กฎหมายในการที่จะต้องใช้ดุลพินิจในการพิจารณาเห็นว่าความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อร่างกายหรือจิตใจ เนื่องจากความผิดอาญาบางฐานเป็นความผิดที่ส่งผลความรุนแรงต่อสภาพจิตใจ ไม่อาจใช้เพียงสายตาศึกษาในการพิจารณาถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นภายในจิตใจได้ ซึ่งจากที่ได้ศึกษาความหมายของคำว่า “ความรุนแรง” จากความเห็นในทางวิชาการ เมื่อนำมารวบรวมและวิเคราะห์ จะพบว่า ความรุนแรงนั้นมีหลายบริบท และเกิดจากการกระทำด้วยวิธีการที่หลากหลาย อันส่งผลกระทบต่อความเสียหายให้แก่ผู้ถูกกระทำทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สิทธิ เสรีภาพ ดังนั้น เมื่อมีผู้ได้รับความเสียหายจากความรุนแรงและเพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดการกระทำผิดซ้ำได้อีกการให้นิยามความหมายของความรุนแรงจึงเป็นสิ่งสำคัญ

จากปัญหาการไม่มีบทนิยามคำว่า “ความรุนแรง” ที่มิได้บัญญัติเอาไว้โดยชัดแจ้งว่าเป็นความรุนแรงที่กระทำต่อร่างกายเพียงอย่างเดียว หรือความรุนแรงที่กระทำต่อจิตใจ จึงเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ในมาตรา 5 โดยการเพิ่มความดังนี้

“มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้

“คุมขัง” หมายความว่า การควบคุมนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษหรือผู้ถูกเฝ้าระวังไว้ในเขตกำหนดเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

“ศาล” หมายความว่า ศาลยุติธรรมที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญา

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมคุมประพฤติ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้”

“ความรุนแรง” หมายความว่า การกระทำใด ๆ ที่เป็นการใช้กำลังกายหรืออำนาจจิตใจทำลาย ทำให้เกิดความเสียหายหรือบาดเจ็บแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สิน รวมถึงการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิ เสรีภาพของบุคคลอื่น ทำให้เกิดผลกระทบต่อสภาพร่างกาย และสภาพจิตใจ ทั้งที่เกิดขึ้นต่อภายใน และภายนอกร่างกาย”

ปัญหาประการที่สองเกี่ยวกับฐานความผิดที่ยังไม่ครอบคลุมเพียงพอต่อการกระทำความผิดซ้ำ จากฐานความผิดในประมวลกฎหมายอาญาที่บัญญัติอยู่ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 พบว่า มีการแบ่งความผิดอาญาออกเป็น 3 หมวดฐานความผิด ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับเพศ เช่น มาตรา 276 (ฐานข่มขืนกระทำชำเรา) มาตรา 277 (ฐานกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี) เป็นต้น ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เช่น มาตรา 288 (ฐานฆ่าผู้อื่น) มาตรา 289 (ฐานฆ่าผู้อื่นโดยมิเหตุฉกรรจ์) เป็นต้น และความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ คือ มาตรา 313 (ฐานเรียกค่าไถ่) โดยเมื่อศาลพิพากษาลงโทษจำเลยแล้ว จะต้องนำพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ไปบังคับใช้ด้วย ซึ่งความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพมีเพียง มาตรา 313 (ฐานเรียกค่าไถ่) เพียงมาตราเดียว เมื่อได้ศึกษาถึงความหมายของความรุนแรง พบว่า ความรุนแรง คือ การกระทำการ หรือไม่กระทำการ อันกระทบถึงสิทธิ เสรีภาพของบุคคลอื่น การทำให้บุคคลอื่นได้รับผลกระทบทางจิตใจหรือเสียใจ เห็นได้ว่า จากความหมายข้างต้นความผิดเกี่ยวกับการเรียกค่าไถ่ ตามมาตรา 313 เพียงมาตราเดียวอาจไม่เพียงพอซึ่งความผิดฐานข่มขืนใจตามมาตรา 309 และความผิดฐานกักขังหน่วงเหนี่ยวตามมาตรา 310 เป็นความผิดที่ผู้ถูกกระทำ หรือผู้เสียหายได้รับผลกระทบความเสียหายจาก “ความรุนแรง” ที่เกิดขึ้นต่อเสรีภาพทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ผู้ถูกกระทำย่อมควรได้รับความคุ้มครองตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติความคุ้มครองเอาไว้ การที่ไม่ได้บัญญัติสองฐานความผิดนี้ลงในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 จึงยังไม่ครอบคลุมเพียงพอต่อการบังคับใช้กฎหมายกับการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นได้

จากปัญหฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาที่ยังไม่ครอบคลุมเพียงพอต่อการกระทำความผิดซ้ำที่จะเกิดขึ้น เสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาในพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2656 มาตรา 3 ดังนี้

“มาตรา 3 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 มาตรา 309 มาตรา 310 และมาตรา 313 แห่งประมวลกฎหมายอาญา”

ปัญหาประการที่สามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 22 ยังไม่เพียงพอสำหรับมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษมีจำนวน 13 มาตรการ ได้แก่ 1) ห้ามเข้าใกล้ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด 2) ห้ามทำกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด 3) ห้ามเข้าเขตกำหนด 4) ห้ามออกนอก

ประเทศเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล 5) ห้ามก่อให้เกิดอันตรายต่อละแวกชุมชนที่ตนพักอาศัย 6) ให้พักอาศัยในสถานที่ที่กำหนด 7) ให้พักอาศัยในสถานบำบัดที่กำหนดหรือให้ไปอยู่ภายใต้การดูแลในสถานบำบัดภายใต้การดำเนินการของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งได้รับการรับรองโดยกระทรวงสาธารณสุขตามที่ศาลเห็นสมควร 8) ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือผู้ดูแลสถานที่พักอาศัยหรือสถานบำบัด 9) ให้มีรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือได้รับการเยี่ยมจากพนักงานคุมประพฤติหรืออาสาสมัครคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่อื่นตามระยะเวลาที่กำหนด 10) ให้ใช้มาตรการทางการแพทย์ หรือมาพบหรือรับการตรวจรักษาจากแพทย์หรือบุคคลอื่นใดตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประเวศกำหนด 11) ให้เข้ารับการบำบัดฟื้นฟูแก้ไขหรือเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประเวศกำหนด 12) ให้แจ้งพนักงานคุมประพฤติทราบถึงการเปลี่ยนสถานที่ทำงานหรือการเปลี่ยนงาน 13) ให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวในการเฝ้าระวัง ซึ่งมาตรการต่าง ๆ ได้มีการนำแนวคิดในการตัดความสามารถของผู้กระทำความผิดมาใช้ รวมถึงการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด รวมถึงหลักการนำผู้กระทำความผิดกลับคืนสู่สังคม ซึ่งหากผู้กระทำความผิดได้รับการฟื้นฟู และสำนึกได้ สังคมย่อมได้รับประโยชน์จากมาตรการดังกล่าว การมีมาตรการเฝ้าระวังต่าง ๆ จึงถือเป็นอีกหนึ่งวิธีที่จะป้องกันผู้กระทำความผิดที่จะกลับมากระทำความผิดซ้ำ แต่หากมาตรการต่าง ๆ ไม่สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็จะไม่บรรลุเป้าหมายของกฎหมายที่ตราออกมาเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดต้องกลับเข้าสู่วงจรของการกระทำความผิดซ้ำกระบวนการยุติธรรมจึงสมานฉันท์อย่างยุติธรรมชุมชนจึงเป็นอีกมาตรการหนึ่งที่สามารถให้ชุมชนซึ่งเป็นหน่วยที่ใกล้ชิดกับผู้พ้นโทษสามารถช่วยสอดส่อง ดูแล หรือกำชับพฤติกรรมของผู้พ้นโทษได้

จากปัญหามาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษในพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ที่ยังไม่เพียงพอต่อการเฝ้าระวังหรือคุมประพฤติผู้พ้นโทษที่กลับคืนสู่สังคม ซึ่งทำให้เป้าประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมายไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเสนอให้เพิ่ม (14) ในมาตรา 22 ดังนี้

“มาตรา 22 เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่านักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 จะกระทำความผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ ศาลอาจมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามที่พนักงานอัยการร้องขอโดยกำหนดมาตรการเดียวหรือหลายมาตรการตามควรแก่กรณีก็ได้

มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ได้แก่

- (1) ห้ามเข้าใกล้ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด
- (2) ห้ามทำกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด
- (3) ห้ามเข้าเขตกำหนด
- (4) ห้ามออกนอกประเทศเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล

- (5) ห้ามก่อให้เกิดอันตรายต่อละแวกชุมชนที่ตนพักอาศัย
- (6) ให้พักอาศัยในสถานที่ที่กำหนด
- (7) ให้พักอาศัยในสถานบำบัดที่กำหนดหรือให้ไปอยู่ภายใต้การดูแลในสถานบำบัดภายใต้การดำเนินการของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งได้รับการรับรองโดยกระทรวงสาธารณสุขตามที่ศาลเห็นสมควร
- (8) ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือผู้ดูแลสถานที่พักอาศัยหรือสถานบำบัด
- (9) ให้มีรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือได้รับการเยี่ยมจากพนักงานคุมประพฤติหรืออาสาสมัครคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่อื่นตามระยะเวลาที่กำหนด
- (10) ให้ใช้มาตรการทางการแพทย์ หรือมาพบหรือรับการตรวจรักษาจากแพทย์หรือบุคคลอื่นใดตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประเวศกำหนด
- (11) ให้เข้ารับการบำบัดฟื้นฟูแก้ไขหรือเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประเวศกำหนด
- (12) ให้แจ้งพนักงานคุมประพฤติทราบถึงการเปลี่ยนสถานที่ทำงานหรือการเปลี่ยนงาน
- (13) ให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวในการเฝ้าระวัง
- (14) ให้ใช้มาตรการยุติธรรมชุมชนในการเฝ้าระวัง โดยการให้ผู้นำชุมชนหรืออาสาสมัครชุมชน เฝ้าระวังพฤติกรรมของผู้พ้นโทษ โดยให้รายงานผลการเฝ้าระวังต่อพนักงานคุมประเวศทุก 3 เดือนหรือตามระยะเวลาที่กำหนด”

ปัญหาประการที่สี่การกำหนดระยะเวลาขั้นต่ำของมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา 22 พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ได้มีการกำหนดระยะเวลาอย่างสูงในการใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ โดยให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดระยะเวลาในการใช้มาตรการต่าง ๆ ให้เป็นไปตามความเหมาะสมและพฤติการณ์ของผู้ที่จะถูกควบคุม คำนึงถึงพฤติการณ์แห่งความรุนแรงแห่งคดี สาเหตุของการกระทำความผิด ภาวะแห่งจิตนิสัย และลักษณะส่วนตัวของผู้กระทำความผิด ความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคม โอกาสในการกระทำความผิดซ้ำ รวมถึงการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด และความได้สัดส่วนของการใช้มาตรการที่จะต้องกระทบสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องถูกบังคับ ซึ่งศาลจะกำหนดระยะเวลาขั้นต่ำในการเฝ้าระวังไว้จำนวนเท่าใดก็ได้ตามที่ศาลเห็นสมควร โดยมีระยะเวลาสูงสุดไม่เกินสิบปี นับแต่วันที่มีคำสั่งเฝ้าระวัง ซึ่งอาจจะกำหนดระยะเวลาไว้ 3 เดือนหรือ 6 เดือน ก็ได้ ด้วยระยะเวลาอันสั้นในการควบคุมอาจทำให้ผู้กระทำความผิดที่พ้นโทษออกมาเข้าสู่มาตรการเฝ้าระวังหลังพ้นโทษมักจะหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำ ซึ่งข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับการกระทำความผิดซ้ำ พบว่าอัตราการกระทำความผิดซ้ำของผู้พ้นโทษเพิ่มขึ้นทุกปี จากการเก็บสถิติหลังจากพ้นโทษ 3 ปี เห็นได้ว่า การเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตราที่กำหนดในมาตรา 22 นั้น ไม่เพียงพอต่อการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ เนื่องจากผู้ต้องขังที่พ้นโทษแล้วจะถือว่า พ้นโทษออกมาเลย ไม่มีการติดตามกำกับดูแล หรือสอดส่อง

พฤติกรรมของบุคคลเหล่านี้ ซึ่งถือเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้พ้นโทษที่ขาดการสำนึกโทษหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำได้โดยที่ไม่มีอะไรมาควบคุม

จากปัญหาที่ไม่มีการกำหนดระยะเวลาขั้นต่ำของการใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ จึงเสนอให้มีการกำหนดระยะเวลาขั้นต่ำในการใช้มาตรการ โดยเพิ่มเติมความลงในวรรคสองของมาตรา 22 ดังนี้

“ศาลอาจกำหนดระยะเวลาการเฝ้าระวังในแต่ละมาตรการตามที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่ต่ำกว่าหนึ่งปี และไม่เกินสิบปี นับแต่วันพ้นโทษ”

เอกสารอ้างอิง

คณิต ฌ นคร. กฎหมายอาญา ภาคความผิด. พิมพ์ครั้งที่ 11 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2559).

ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, รัชกรณ บัญมี. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาคความผิดและลหุโทษ. พิมพ์ครั้งที่ 20

(กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2565).

ปกป้อง ศรีสนิท. กฎหมายอาญาชั้นสูง. พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2563).

_____. “แนวทางการปรับปรุงกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้พ้นโทษที่มีพฤติกรรมเป็นภัยต่อสังคมระยะที่ 1.” วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีที่ 50, ฉบับที่ 4 (ธันวาคม, 2564)

ภัทรวรรณ ทองใหญ่. อาชญวิทยาและทัณฑวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2562).

สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. เอกสารประกอบการพิจารณา “ร่างพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดอุกฉกรรจ์ที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.”. อ.พ. 2/2565 สมัยประชุมสามัญประจำปี ครั้งที่สอง